

Petru sau tragedia înstrăinării

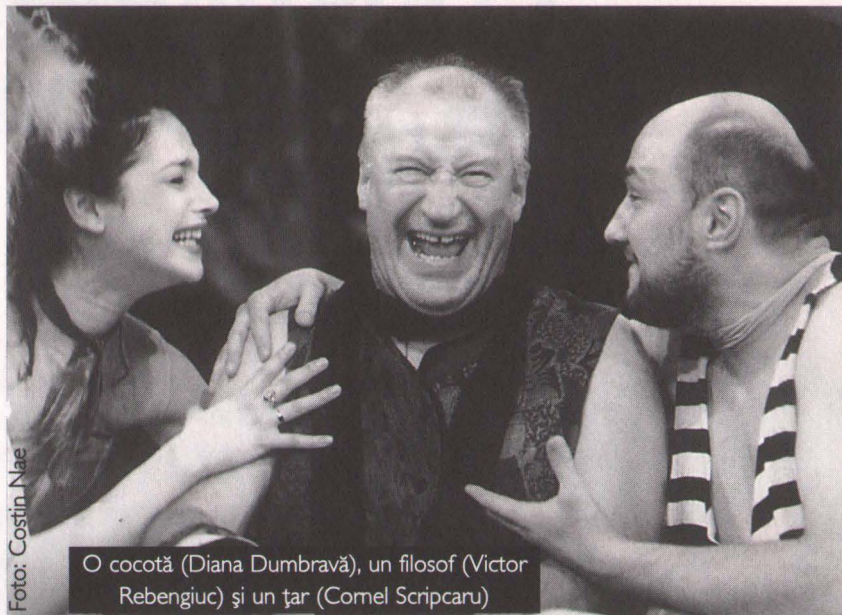

Foto: Costin Nae

O cocotă (Diana Dumbravă), un filosof (Victor Rebengiuc) și un țar (Cornel Scripcaru)

Pornind de la drama istorico-filosofică Petru sau Petele din soare a tânărului dramaturg Vlad Zografi, Cătălina Buzoianu realizează un spectacol de atmosferă, al cărui suflu e susținut de actori remarcabili în rolurile lor: Virgil Ogășanu, Mariana Mihuț (Nikita Zotov), Victor Rebengiuc. Centrul de greutate al spectacolului îl constituie ideea înfățișării antitetice a unor lumi (Occidentul civilizată - Rusia barbară) între care nu există decât un singur punct de contact, Petru: pe de o parte, imaginea rafinatei civilizații franceze, grațioasă, cinică și frivolă, cultivând ludicul în sine, a cărei chintesență se concentrează în triada parfumuri-Beaujolais-Camembert, principalul mijloc de propagandă internațională, și, de cealaltă parte, Rusia sălbatică a lui Petru, cu oameni brutali și primitivi, măcinați de boli ale sufletului ciudate, generate de întinderea nesfârșită a pământurilor lor.

Statura lui Petru (Cornel Scripcaru) domină (și la propriu) scena. Prin el, problematica prin-

cipală a spectacolului, opoziția civilizație/barbarie, capătă tensiune dramatică. "Prea rus pentru europeni" și "prea european pentru ruși", Petru resimte perversitatea interiorității celei mai apropiate de natură, prin raționalism. O structură lăuntrică atinsă în temelile ei, falsificată și, de aceea, nefericită este Petru, cel care plătește prețul convenit al oricărei cunoașteri. Mai mult orgolios decât înțelept, el nu înțelege zădărnicia încercării de a schimba firea rușilor, crede cu obstinație în tăria voinței și a spiritului și-i cere filosofului cinic Pierre de la Manque mijloacele salvării proprii, laolaltă cu cea a poporului său.

Jocul actoricesc pune accent mai mult pe latura de primitivitate frustrată a lui Petru. Un mujic rus tipic, bântuit de tipicele elanuri rusești ale întreprinderilor temerare, cu atingeri ale absolutului, astfel apare Petru în spectacolul Cătălinei Buzoianu. Civilizația franceză nu prezintă pentru el pericolul vreunei contaminări, de vreme ce (așa cum ni-l înfățișează Cornel Scripcaru de la un capăt la altul al rolului) eroul

nu are acces din start la ea, printr-un handicap interior funciar. Fără drama veridică a conștiinței celui care-și simte firea (fondul intim) alienată de civilizație (subtilitatea gândirii speculative), Petru apare ca un individ confuz, împins de teama propriului sfârșit la acte îndrăznețe și utopice.

Trebuie remarcată interpretarea Marianei Mihuț în rolul măscăriciului; actrița parcurge diverse registre emoționale, trecând lesne de la duioșie la asprime; prin ingerința culturală alogenă, falsificarea pe care-o resimte măscăriciul este una impusă, căci condiția sa de marionetă a lui Petru presupune obligativitatea unei înscenări perpetue, în care nu e decât un alt personaj dorit de țar (prinț, papă etc.) și niciodată el însuși. Drama măscăriciului face din spectacol, așadar, și un discurs despre putere și libertate. Un spectacol care desfată ochiul, împrumutând parcă, la nivelul concepției, ceva din risipirea elegantă a uneia din lumile înfățișate.

Mirela Nagăț
studentă anul II, Teatrologie